

[Forsvarsministeren.]

kunne klares over en 10—15-årig periode. Jeg vil gerne sige, at jeg har ikke gjort det til min tanke; det er alene et citat fra klimaudvalget. Jeg tør hverken tage stilling til, om klimaudvalgets 10-15 år er tilstrækkeligt til at få løst den store opgave at få ændret kaserneforholdene, eller om det beløb, der er påtænkt anvendt, skal anvendes, og om det i så fald skal ske inden for den periode; så langt mener jeg ikke at kunne eller burde se frem i tiden i dette spørgsmål. Jeg tror også, at der er mange ting, vi bør drøfte undervejs.

Må jeg sige i forbindelse med klimaudvalgets betænkning, at selv om vi ønsker at lægge megen vægt på disse betænkninger — og det gør vi vist alle — må vi selvfølgelig være klar over, at klimaudvalget har til opgave at pege på de ting, som skal til for at komme i nærheden af det, man kan kalde en idealløsning, og det ved vi stiller os over for, hvad vi skal anvende midler til, og hvilke midler vi kan fremskaffe. Derfor er det ikke sikkert, vi kan få udført alle de planer, klimaudvalgets betænkning indeholder, heller ikke i den periode, de er fastlagt for, men jeg mener, vi kan komme et langt skridt på vejen.

Dertil kommer en anden ting, som hr. Søgaard var inde på i et andet afsnit af sin tale: fleksibiliteten inden for forsvaret. Klimaudvalget har jo kun kunnet gøre det op i forbindelse med den ordning, vi har. Det er ikke klimaudvalgets opgave — sådan har det vist heller ikke følt det — at vurdere og undersøge, når vi skulle foretage disse ting af betydning for mandskab og for klimaet i øvrigt, om der samtidig skulle ske en større eller mindre omlægning. Men jeg vil gerne sige, at jeg tror ikke, der bliver brug for alle de forslag om ombygninger, klimaudvalget er kommet med, for jeg tror, vi kan klare det mere rationelt på anden måde. Det er ikke noget, jeg fuldt ud kan redegøre for i dag, for vi har ment i regeringen, at det naturlige var at fremlægge forslag om det, vi kunne overse i den første periode, nemlig det, som er tilgået finansudvalget. Dertil kommer en række problemer, som vi også må tage fat på, og som jeg har tilføjet min redegørelse til folketinget, men det er ikke alt sammen planer, der har været til endelig drøftelse i folketinget, hvad

derimod den plan, der er fremlagt i finansudvalget, har.

Når det er sket, er det naturligt, at de mange sagkyndige, vi har inden for forsvaret — i dette tilfælde hærkommandoen og søværnskommandoen — efter de retningslinjer, der er angivet, søger at udarbejde planerne så rationelt som muligt. Hærkommandoen er i allerhøjeste grad i gang med dette; det drejer sig også om områder, der kun delvis er berørt her, hvor vi planlægger visse sammenlægninger og dermed, som vi er enige om: at tilstræbe, en mere rationel drift. Jeg kan sige, at Finderup og Antvorskov kaserner i meget høj grad skal være nøglen til, at vi kan få en omsiggribende rationalisering inden for hæren. Jeg tror, det er noget, hæren meget gerne arbejder med på. Første gang, jeg hørte om tanken om udflytning, var det hærens chef, general-løjtnant Blixenkrone-Møller, der nævnte muligheden for, at vi kunne foretage en udflytning og som sin opfattelse angav noget, der svarer til det, vi er fremkommet med vedrørende den første del af planen.

Men jeg vil altså ikke sige — og dermed besvarer jeg lidt mere generelt en række af hr. Søgaards spørgsmål — at den redegørelse, jeg er kommet med her, er en fuldstændig redegørelse for de rationaliseringer, der skal finde sted inden for hæren og søværnet. Jeg vil også meget gerne se på det spørgsmål, som hr. Søgaard rejste for flyvevåbnets vedkommende; jeg agter at drøfte det med flyverkommandoen.

Der blev spurgt, hvorfor jeg ikke her har nævnt de beløb på 120-140 mill. kr. i fri handel over for de 171 mill. kr., som vi regner med. Det skyldes, at de 171 mill. kr. er det, man kan overse, når man siger; at disse ting skal bygges, hvorimod de 120-140 mill. kr. er et skønsmæssigt ansat beløb. Det er skønsmæssigt ansat på grundlag af de nuværende ejendomsværdier, og hvad man kan få for dem vil afhænge af, hvad de pågældende områder skal udnyttes til, derimod ikke af, om det skal være til offentlig eller privat virksomhed, idet vi i begge tilfælde regner med, at vi får markedsprisen ved salget; også når det sker til offentlige formål, hvad enten det er stat eller kommune. Men udnyttelsesmuligheden vil jo betyde meget for, hvor høj prisen kan blive, og derfor har jeg ikke angivet den i redegørelsen.